

var en Landarbejders Toldskat 36 Kr., saa lagde det ærede Medlem med rund Haand 4 Kr. til, saa det blev til 40 Kr. — værs-artig, det staar det ærede Medlem frit for; om det er rigtigt, ved jeg ikke, men det ærede Medlem maa gerne. — Saa siger det ærede Medlem: Nu nedsætte vi den samlede Toldbyrde med en Syvendedel. — Det kan maaske ogsaa være rigtigt, det skal jeg senere komme tilbage til, men lad os altsaa sige, at den samlede Toldbyrde nedsættes med en Syvendedel, saa mangler i denne Beregning allerførst Beviset for, at Landarbejderklassen faar en Nedsættelse paa en Syvendedel af de Toldskatter, der ligge paa den; det skal jeg imidlertid ikke røre ved i dette Øjeblik, hvor jeg er ved Kritikken af Regnestykket. Men saa siger det ærede Medlem: Landarbejdernes Brændevinsforbrug sætter jeg til 45—50 Potter om Aaret, og med 10 Øre pr. Pot — disse 10 Øre, som det ærede Medlem aldrig har foreslaaet, men som jeg ogsaa lader passere, jeg vil gerne være liberal mod det ærede Medlem — bliver det $4\frac{1}{2}$ à 5 Kr. om Aaret, og da $\frac{1}{7}$ af 40 Kr. er henimod 6 — nærmere er det $5\frac{2}{3}$ — bliver der en Profit for Landarbejderne. Men det ærede Medlem har glemt Tobakken, den Tobak glemme de altid. Hvor meget nu en Landarbejders Forbrug heraf er, skal jeg ikke her med Bestemthed kunne sige, men det forekommer mig, uden at jeg bestemt tør indestaa derfor, at i en statistisk Udregning — vist den samme, som det ærede Medlem har taget sine Tal fra — er Tolden paa en Landarbejders Tobaksforbrug beregnet til 3 Kr. 27 Øre. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, men jeg tør ikke med Bestemthed indestaa derfor. Men selv om vi ikke sige 3 Kr. 27 Øre, men blot 1 Kr. — jeg vil være liberal igen mod det ærede Medlem — og lægger den til de 5 Kr., som Brændevinsafgiften bliver forhøjet med, giver det 6 Kr., medens Landarbejdernes Profit, selv om det ærede Medlems Beregning lægges til Grund, kun er en Nedsættelse af $\frac{1}{7}$, saaledes at hans Toldskat bliver $5\frac{2}{3}$ Kr., men saa taber dog Landarbejderen 33 Øre, altsammen under Forudsætning af, at det ærede Medlem har Ret, hvad jeg ikke tror, og saa kommer dog det ærede Medlem her og siger: Mine Herrer, jeg er Demokrat, og de andre ere det ikke. Men hvis man vil være meget ivrig for at faa en Brændevinsskat og en Toldlov, saa maa man dog i alt Fald fordre, at Brændevinsskatten fordeles paa disse forskellige Samfundslag og ikke forhøje disse Samfundslags Byrder.

Hvad nu det første af de omtalte Spørgsmaal angaar, nemlig om vi ved at vedtage Brændevinsskatten ville være sikre paa at faa de direkte Skattelove og Toldloven, alle i Folketingets Affattelse, saa forekommer det mig, at det er noget, som man meget vanskelig kan tilegne sig Overbevisningen om efter at have set den Maade, hvorpaa Landstinget har stillet sig til alle disse tre Love. Jeg ved ikke — det vilde naturligvis hjælpe paa Sagen — om det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) skulde være i Stand til at garantere det, om det ærede Medlem for Æbeltoft af gammel Vane skulde have nogle hemmelige Aftaler med Landstinget derom, saaledes at det ærede Medlem skulde kunne garantere det. Jeg tillader mig her at indskyde en lille Parentes. Jeg læste, hvad hemmelige Aftaler angaar, fornylig en Artikel i „Socialdemokraten“ — det er for en halv Snes Dage siden — som jeg mener det er rigtigt, medens jeg mindes det, at drage ind her, fordi en af disse hemmelige Aftaler ogsaa skulde angaa den Lov, vi nu forhandle om. Det var en Artikel med den stolte Overskrift: „De knyttede Næver aabnes igen. Alberti og Grev Frijs række hinanden Haanden. Opsigtvækkende Nyt fra Rigsdagen.“ Det, som saa kom, var sandelig baade nyt og opsigtvækkende. Det var en Fremstilling af, hvorledes der mellem den i Overskriften nævnte Landstingsmand paa Landstingsflertallets Vegne og mig paa Folketingsflertallets Vegne var blevet truffet Aftale om, hvorledes baade de direkte Skattelove skulde gennemføres, hvorledes Toldloven skulde gennemføres, hvorledes Brændevinsloven skulde falde bort, skulde forkastes, hvorledes Tiendeloven skulde gennemføres, og forskellige andre Ting, og hvorledes der en Gang i Tiden oven paa alt det skulde komme et Ministerium Alberti — hvilket selvfølgelig i og for sig vilde være en overordentlig samfundsnyttig og gavnlig Reform. Da jeg havde læst den Artikel, foldede jeg mine Hænder og sagde: Bare det var sandt! Men det værste var, at der var saa slemt mange Usandheder i Artiklen. En Dag, da jeg havde lidt Tid tilovers, morede det mig at tælle op hvor mange, og der var da 27, men ellers havde det saamaend sin Rigtighed altsammen. Hvad Hovedpunktet i Artiklen angaar, og det er det, der har bragt mig til at berøre det her, kan jeg sige, at der ikke mellem den nævnte Landstingsmand og mig er truffet nogen som helst Aftale om noget som helst af alt det, der i Artiklen var nævnt, og at der ikke